

Cal defensar els salaris també davant la pujada de l'IPC

Segons les dades oficials, publicades per l'Institut Nacional d'Estadística, l'IPC ha tingut, el 2021, una pujada del 6,5%. La majoria dels experts atribueixen aquesta pujada als desmesurats increments dels preus dels carburants (un 23,3% per al cas de la gasolina i un 24,14% superior en el cas del gasoil), i l'electricitat (que havia augmentat el novembre de l'any passat un 46,7% anual, sobretot per l'increment del preu del gas natural i el mecanisme de fixació del preu). Per això -ens diuen- la inflació subjacent (és a dir, la que es calcula exclouent-ne els preus dels aliments i l'energia), va estar el 2021 en un 2,1%. El preu dels aliments hauria pujat, segons les dades de COAG, un 4,56% el 2021.

Els economistes al servei del capital ens diuen que aquesta pujada de la inflació serà transitòria. Així, José E. Bosca, investigador associat de Fedea i catedràtic de la Universitat de València, explicava a l'Economista que preveu "un nivell de preus elevat fins a l'estiu, quan començaran a moderar-se". I la Funcas diu que les taxes de l'IPC es mantindran per sobre del 5% els primers mesos d'aquest any abans de moderar-se.

Basant-se en aquestes dades, els mateixos economistes adverteixen contra el "perill" que suposaria traslladar aquestes pujades als salaris, perquè segons ells, això "consolidaria la inflació". Millor, recomanen, que els treballadors i treballadores facin un sacrifici "uns mesos", perquè després la inflació torni a la llera. O que les pujades salarials es basin no a l'IPC final, sinó a la pujada de l'IPC "mitjà" el 2021, que va estar al 3,1%.

Una proposta que es basaria en la confiança en les prediccions d'aquests economistes mercenaris, prediccions que cada dia xoquen més amb la realitat, i que ja alguns posen en dubte. Per exemple, el vicepresident del BCE, Luis de Guindos, va deixar caure la setmana passada un canvi de missatge subtil de l'organisme sobre el caràcter de la inflació, quan va dir que "potser l'alta inflació no és tan transitòria com preveïem fa uns mesos". De fet, l'IPC subjacent ha pujat al gener 3 dècimes, per posar-se al 2,4%. A més, la guerra d'Ucraïna augura un augment encara més gran dels preus del gas -i, per tant, de l'electricitat-, i probablement sostingut en el temps.

Ha faltat poc al govern per boca de Sánchez després de la reunió (aquest dijous 24 de febrer) del Consell de Seguretat Nacional presidit pel rei, per precisar que serem els treballadors i els pobles d'Espanya víctimes de la guerra. És clar, res comparable al poble rus i ucraïnès que posen els morts. Però l'anunci de nous sacrificis, com a conseqüència de l'augment massiu dels preus i del rearmament en detriment de les despeses socials, és una ocasió d'or per al capital financer i el govern "executats".

Els treballadors i els pobles quan diem NO a la Guerra, diem no a les conseqüències en vides i en atacs socials. La guerra només beneficia els monopolis, el capital i els que els serveixen

Tot sembla indicar que allò que ens diuen i repeteixen sobre el caràcter conjuntural de la inflació és només propaganda. Per exemple el mes de gener, és a dir passades festes, quan normalment cauen els preus, oficialment la inflació està al 6,1%.

En segon lloc, els aliments ocupen un percentatge més gran de la compra de les classes treballadores, sobretot les que tenen menors salaris, i els combustibles suposen una part important de la despesa de la població treballadora, que en molts casos s'ha vist expulsada de les ciutats i ha d'anar a la seva feina en cotxe.

Recórrer a la inflació mitjana com a mesura de les pujades salarials sens dubte tranquil·litza els capitalistes, que reclamen una vegada i una altra moderació, però que, mentre tant, repercuteixen la pujada del 6,5% en els preus finals dels seus productes.

Mentre l'IPC anual ha pujat un 6,5%, l'IPC "mitjà" un 3,1%, l'IPC "subjacent" ja va pel 2,4%, i l'IPC dels aliments ha pujat més del 5%, els salaris pactats en conveni van pujar de mitjana un 1,47% fins a desembre de 2021. La pujada de salaris queda, fins i tot, per sota de les directrius acordades a l'Acord Interconfederal per a l'Ocupació i Negociació Col·lectiva (AENC) 2018-2020, que proposava pujades salarials del 2%, al qual es podia sumar un punt percentual lligat a la productivitat, els resultats empresarials i l'absentisme laboral. Es prengui l'instrument de mesura que es prengui, el poder de compra dels salaris ha caigut i segueix caient.

I són molt pocs els convenis que tenen una revisió de la pujada salarial segons l'IPC. Dels 2.886 convenis signats el 2021, només el 15,8% (456) tenia una clàusula de garantia salarial segons l'IPC real, i només 354 consideren que aquesta s'apliqui amb efectes retroactius. Cal recordar que, a l'últim Acord Interconfederal per a la Negociació Col·lectiva (AENC), els dirigents d'UGT i CCOO van acceptar que no s'inclouessin clàusules de revisió. Això s'ha complert rigorosament, i, per contra, la pujada "recomanada" del 2-3% no s'ha complert. Una dada per retenir a l'hora de fer balanç dels ANC.

Però, fins i tot, on hi ha clàusula de revisió, cal veure si es compleix. Vegem el cas de la fàbrica de Ford a Almusafes, on l'empresa ha demanat als treballadors que renunciïn a la revisió salarial, si volen que l'empresa els assigni la fabricació de nous models. O el conveni de la Dependència, on la patronal es nega a aplicar la pujada del 6,5%, que segons el text del conveni estava condicionada al fet que el PIB pugés més del 2%, al·legant que les xifres del PIB definitiu no es publiquen fins al 25 de març. Mentrestant, les empreses preparen massives inaplicacions del conveni, aprofitant que la reforma laboral "històrica" va deixar sense tocar aquest mecanisme a les mans dels patrons (Article 82 de l'Estatut dels Treballadors). El mateix pot passar en altres sectors.

El parany de la inflació mitjana

Durant decennis, les clàusules de revisió dels convenis col·lectius, que existien de manera generalitzada fins al 2008, es basaven a l'IPC real de final d'any. Ara hi ha tota una ofensiva perquè la referència per a les pujades salarials sigui l'IPC mitjà. El que està darrere d'aquesta pretensió no és res més que el fet que, mentre la pujada de l'IPC anual a 31 de desembre de 2021 ha estat del 6,5%, la pujada mitjana de l'IPC al llarg de l'any va ser del 3,1%. Són 3,4 punts de diferència.

Els pensionistes ja han patit les conseqüències de la proposta. Fins i tot la reforma de pensions de Rajoy (2013), s'aplicava a les pensions l'actualització a la inflació real anual, mesurada el 30 de novembre. Amb aquesta norma, les pensions s'haurien d'haver actualitzat en un 5,5%.

La Reforma de les pensions del ministre Escrivà, pactada amb els sindicats, i que suposadament derogava la reforma del 2013, en lloc de recuperar aquest mètode de revaloració, fa que s'apliqui la pujada mitjana de l'IPC en aquest període (un 2,5%). Per tant, els pensionistes perden, entre el novembre del 2020 i el novembre del 2021, un 3% del valor de les seves pensions respecte a la norma anterior.

Alguns dirigents sindicals ja advoquen per eliminar la referència a l'IPC real i prendre com a referència l'IPC mitjà (vegeu, sobre això, l'Informe presentat pel secretari general de CCOO davant del Consell Confederal del Sindicat). Seria acceptar, d'entrada, una pèrdua del 3,4% de poder adquisitiu.

Les pujades dels empleats públics i de l'SMI

El govern de coalició treu pit amb les pujades de l'SMI. Però aquest, el 2022, va pujar tan sols un 1,58%, amb efectes des del setembre (i no des del gener). Això suposa per al milió i mig de treballadors i treballadores afectats una pèrdua de poder de compra d'un 5,12% considerant les xifres de final de l'any. El 2022 ha pujat un 3,63%, cosa que deixa sense recuperar el poder adquisitiu perdut. I ni tan sols cobreix les previsions d'inflació per a aquest any, que el Banc d'Espanya situa al 3,7%.

L'anomenat Ingress Mínim Vital (IMV), les pensions mínimes i les no contributives es revaloritzaran un 3% el 2022, també per sota de la inflació prevista pel BdE. Les pensions contributives, mig punt menys.

Pitjor és la situació dels empleats públics,

a qui el Govern va imposar, sense cap negociació amb els sindicats, una pujada del 0,9% el 2021, que ha suposat una pèrdua de poder adquisitiu del 5,6%. Per al 2022, el Govern ha imposat, en una nova cacicada sense cap negociació, una pujada del 2%, és a dir, 1,7% menys que la inflació prevista pel BdE. Acumularien, en només dos anys, una pèrdua del 7,3% dels salaris reals.

Com assenyalarem en una nostra Carta Setmanal 870, del 17 al 23 de gener de 2022 (que recomanem rellegir <http://posicuarta.org/cartasblog/en-defensa-del-poder-de-compra-de-salarios-y-pensiones/>), la pèrdua del poder de compra dels salaris ve de lluny. Un 10,1% entre el 2007 i el 2020. I la participació dels salaris a la Renda Nacional ha caigut - d'acord amb AMECO (UE)- d'un 67,5% el 1978 a un 60,4% el 1985 i un 52,8% el 2018, últim any abans de la pandèmia.

Mobilització unida per la recuperació del poder de compra dels salaris!

Molts convenis, per exemple el del metall de Barcelona, han arribat a la seva caducitat. Aquest afecta 200.000 treballadors. La patronal es nega a actualitzar les taules salarials (aquest dilluns 21 ja hi va haver una concentració sindical davant de l'oficina de la patronal catalana). La pèrdua de poder adquisitiu dels salaris -com a mitjà de "combatre" la inflació- serà la política de la Patronal, afavorida pels organismes internacionals -l'FMI i la UE- que no van dubtar a felicitar el govern per la reforma laboral, però li exigeixen continuar les reformes, en particular les pensions (pels seus "excessius costos" -per això la petició d'augmentar a 35 anys el còmput de la pensió) i augmentar

l'IVA o sigui els impostos indirectes que, a causa del seu caràcter no proporcional a la riquesa personal, castiguen especialment l'ingrés de la classe treballadora.

Com hem assenyalat, tota la classe treballadora ha estat colpejada per la carestia de la vida. En especial, els treballadors amb salaris més baixos, que han de gastar un percentatge més gran dels seus salaris en alimentació, combustibles i energia.

Han estat colpejats tots els components de la classe treballadora: pensionistes, empleats públics, i laborals (amb salaris de conveni o amb l'SMI), aturats, i en general tots aquells els salaris dels quals no es revaloritzin almenys amb l'augment de la inflació.

Mentre les direccions d'UGT i CCOO parlen d'un nou ANC amb pujades del voltant del 3%, amb clàusula de revisió o sense, molts es pregunten: No seria hora d'organitzar la mobilització unida de tots aquests sectors de la classe treballadora en defensa una pujada del 6,5%?

Potser és una petició excessiva, com diran alguns? No, és el que és estrictament necessari per no perdre més poder de compra, perquè les condicions de vida de treballadors i treballadores no empitjorin per aquesta via. La lluita pel poder de compra ha de ser, per tant, un eix de les mobilitzacions necessàries per les reivindicacions de la classe treballadora, conjuntament amb la d'una auditoria efectiva dels comptes de la Seguretat Social -que faci el Tribunal de Comptes, a la línia plantejada per la COESPE-, i amb la de la plena derogació de les reformes laborals del 2010 i 2012, com planteja la campanya que impulsa el CATP.

Els nostres compromisos ...

<https://informacionobrero.org/edicionimpresa/10-366-suplemento/>

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta